

☰ Menu 🔍 Search

PARIS ERKLÆRINGEN

ET EUROPA VI KAN TRO PÅ

1. Europa tilhører os, og vi hører til Europa. De europæiske lande er vores hjem, for vi har ikke andre. Grundene til at vi sætter Europa så højt, går ud over vores evne til at forklare eller retfærdiggøre vores loyalitet. Det handler om, at vi deler historie, håb og det vi holder af. Det handler om sædvaner og ophøjede eller smertefulde øjeblikke. Det handler om inspirerende oplevelser af forsoning og løftet om en fælles fremtid. Almindelige landskaber og begivenheder er fyldt med specielle betydninger – for os, men ikke for andre. Hjemme er et sted, hvor vi føler os fortrolige med tingene, og hvor vi bliver genkendt, uanset hvor længe vi har været væk. Dette er det egentlige Europa, vor dyrebare og uerstattelige civilisation.

Europa er vort hjem

2. I al sin rigdom og storhed trues Europa af en falsk forståelse af sig selv. Dette falske Europa ser sig selv som en fuldførelse af vor civilisation, men i virkeligheden vil det konfiskere vores hjem. Det appellerer til overdrivelser af og fordrejninger af Eu-

Et falsk Europa truer os

ropas ægte fortrin, og forbliver blind over for egne fejl. Selvtilfreds tegner det ensidige karikaturer af vores historie, og er urokkelig i sin forudindtagenhed i fortiden. Dets tilhængere er forældreløse efter eget valg. De tror, at dette at være forældreløs – hjemløs – er en beundringsværdig tilstand. På denne måde hylder det falske Europa sig selv som en forløber for et universelt fællesskab, som hverken er universelt eller et fællesskab.

3. Det falske Europas fortalere er forhekset af deres overtro om uundgåelig fremgang. De tror historien er på deres side, og denne tro gør dem hovmodige og fulde af foragt, ude af stand til erkende manglerne ved den post-nationale, post-kulturelle verden, de er i gang med at bygge op. Ydermere er de uvidende om de sande kilder til den menneskelige anstændighed, som de sætter så højt – hvad vi også gør. De ignorerer, ja forkaster Europas kristne rødder. På samme tid er de meget omhyggelige med ikke at fornærme muslimer, som de forestiller sig med glæde vil tilegne sig deres sækulariseret, multikulturelle syn. Hensunket i fordomme, overtro og uvidenhed, og forblindet af forfængelige, selvgode visioner om en utopisk fremtid, undertrykker det falske Europa per refleks ethvert modsat synspunkt. Dette gøres, naturligvis, i frihedens og tolerancens navn.

Det falske Europa er utopisk og tyrannisk

4. Vi er havnet i en blindgyde. Den største trussel mod Europas fremtid er hverken den russiske eventyrpolitik eller den muslimske indvandring. Det sande Europa er i fare, fordi det falske Europa har kvælertag på vore forestillinger. Vore nationer og fælles kultur udhules af illusioner og selvbedrag om hvad Europa er og burde være. Vi forpligter os til at modstå denne trussel mod vor fremtid. Vi vil forsvare, opretholde og kæmpe for det virkelige Europa, et Europa som vi alle i sandhed tilhører.

Vi må forsvare det virkelige Europa

+ + +

5. Det sande Europa forventer og opmuntrer til aktiv deltagelse i et fælles politisk og kulturelt projekt. Det europæiske ideal er en solidaritet baseret på tilslutning til et lovgrundlag, som gælder for alle, men som er begrænset i sine krav. Denne tilslutning har ikke altid taget form af et repræsentativt demokrati. Men vores traditioner inden for samfundsloyalitet afspejler en fundamental tilslutning til vore politiske og kulturelle traditioner, uanset udformningen. Tidligere kæmpede europæerne for at gøre de politiske system mere åbne for folkelig deltagelse, og denne historiske udvikling er vi stolte af. Selv om de gjorde det, nogle gange som åbent oprør, bekræftede de inderligt – på trods af deres uretfærdigheder og fejltagelser – at de traditioner, som denne verdensdels folk har, er vores. Dette ønske om reformer gør Europa til et sted, hvor man efterstræber endnu større retfærdighed. Denne fremskridtsånd er udviklet af vores kærlighed til og loyalitet over for fædrelandene.

Solidaritet og samfundsloyalitet opmuntrer til aktiv deltagelse

6. Ånden i den europæiske enhed gør, at vi stoler på hinanden i det offentlige rum, selv om vi ikke kender hinanden. De offentlige parker, de centrale pladser og brede boulevarder udtrykker den europæiske politiske ånd: Vi lever i fællesskab og i samfund. Vi har den opfattelse, at det er vores pligt at tage ansvar for vore samfunds fremtid. Vi er ikke passive undersåtter, der domineres af despotiske magthavere, hverken religiøse eller verdslige. Og vi er ikke underkastet uforsonlige historiske kræfter. Det at være europæer er også at være politisk og historisk interesseret. Vores fælles skæbne, ligger i vores egne hænder.

Vi er ikke passive undersåtter

7. Det sande Europa er et fællesskab af nationer. Vi har vores egne sprog, traditioner og grænser. Alligevel har vi altid følt et slægtskab med hinanden, selv om vi har været uenige – eller i krig. Denne enighed på trods af forskellighed virker naturlig for os. Dette er noget bemærkelsesværdigt og værdifuldt, for det er hverken naturligt eller en selvfølge. Den almindeligste politiske form for enighed på trods af forskellighed har været imperier, som krigsførende europæiske konger forsøgte at genskabe i århundreder efter Romerrigets fald. Imperiets tiltrækningskraft vedvarende, men det der vandt frem var nationalstaten, den politiske form, der forbinder folket med suverænitet. Nationalstaten blev derved den europæiske civilisations kendetegn.

Nationalstaten er et kendetegn for Europa

8. Et nationalt fællesskab er stolt over at kunne styre sig selv på sin egen måde, og har ofte rost sig af sine store nationale præstationer inden for videnskab og kunst, og strid med andre nationer, nogen gange på slagmarken. Det har skadet Europa, men aldrig alvorligt svækket vores kulturelle enhed. Faktisk er det det modsatte, der har været tilfældet. Efter at nationerne i Europa blev mere etableret og veldefinerede, blev også en fælles europæiske identitet stærkere. Efter verdenskrigenes blodsudgydelser i den første del af det 20. århundrede, blev resultatet et endnu højere ønske om at forstærke vores fælles arv. Dette vidner om en dybde og en kraft i Europa som en civilisation, der grundlæggende er kosmopolitisk. Vi søger ikke en enhed påtvunget af noget imperium. I stedet anerkender den europæiske kosmopolisme, at fædrelandskærlighed og loyal borgerånd åbner for en større verden.

Vi støtter ingen påtvungen enhed

9. Det sande Europa er præget af kristendommen. Kirkens universelle, åndelige imperium bragte kulturel enhed til Europa, uden at dette medførte et politisk imperium. Dette har medført,

Kristendommen ansporer til kulturel enhed

at loyal borgerånd har blomstret inden for en fælles europæisk kultur. Selvstændigheden i det, vi betegner som det borgerlige samfund, er blevet et karakteristisk træk ved europæisk livsførelse. Det kristne budskab udgør ikke nogen altomfattende guddommelig lov, og derved har mangfoldigheden i nationernes sekulære love kunne fremmes og holdes i hævd uden at dette har truet den europæiske enhed. Det er ingen tilfældighed, at nedgangen i den kristne tro i Europa er blevet ledsaget af bestræbelserne for at etablere en politisk enhed – et imperium, der bygger på penge og regulativer, og som skjuler sig bag den følelse af pseudo-religiøse universalisme, som den europæiske union står for.

10. Det sande Europa bekræfter det enkelte menneskes ligeværd, uafhængig af køn, rang eller etnisk tilhørsforhold. Dette er en følge af vore kristne rødder. Vores dyder udspringer umiskendeligt fra den kristne arv: Retfærdighed, medfølelse, barmhjertighed, tilgivelse, fredsskabelse og veldædighed. Kristendommen forandrede afgørende forholdet mellem mænd og kvinder, og værdsatte kærlighed og gensidig troskab på en hidtil ukendt måde. Ægteskabet gør at både mænd og kvinder kan blomstre i samlivet. De fleste opofrelser vi gør, er for ægtefællen eller vores børn. Denne uegennyttighed er endnu et bidrag til det Europa, vi holder af.

De kristne rødder giver næring til Europa

11. Det sande Europa henter også inspiration fra den klassiske tradition. Vi genkender os selv i det antikke Grækenlands og Roms litteratur. Som europæere stræber vi efter storhed, juvelen blandt de klassiske dyder. Til tider har dette medført en voldelig konkurrence om dominans. Det gode er imidlertid, at denne bestræbelse for at nå det ypperste, samtidig får Europas mænd og kvinder til at frembringe musikalske og kunstneriske værker af hidtil uovertruffen skønhed og opnå ekstraordinære

De klassiske rødder opmuntrer os til at nå det ypperste

gennembrud inden for videnskab og teknologi. De stærke dyder hos de afdæmpede romere og stoltheden i grækernes stolte borgerengagement og søgende filosofiske ånd, er aldrig blevet glemt i det sande Europa. Denne arv er også vores.

12. Det sande Europa har aldrig været en perfekt størrelse. Det er ikke forkert, når fortalere for et falsk Europa påviser udvikling og reformer, og at meget af det, som er sket siden 1945 og 1989, bør æres og hædres. Vores fællesskab er et løbende projekt, ikke en forstenet arv. Men Europas fremtid afhænger af en fornyet loyalitet over for vor bedste traditioner, ikke til en falsk universalisme som kræver forglemmelse og selvfordømmelse. Europa tog ikke først sin begyndelse med Oplysningstiden. Vort elskede hjem vil ikke blive fuldført med den europæiske union. Det sande Europa er og vil altid være et fællesskab af nationer, som oftest selvtilstrækkelige, nogen gange meget selvtilstrækkelige, men alligevel forenet i en åndelig arv, som vi i fællesskab debatterer, udvikler, deler – og holder af.

Europa er et
fælles projekt

+ + +

13. Det sande Europa er i fare. De resultater, som er nået i kraft af folkesuveræniteten, modstand mod imperier, kosmopolitisme, der også rummer national stolthed, den kristne tradition for et menneskeligt og værdigt liv – alt dette har vi risiko for at miste. I takt med, at forsvarerne af det falske Europa opbygger en fejlagtig kristendom på universelle menneskerettigheder, er der risiko for at vi mister vores Europa.

Risiko for at
miste vores
hjem

14. Det falske Europa praler af et hidtil ukendt engagement for menneskelig frihed. Denne frihed er imidlertid meget ensidig.

Der hersker en
falsk frihed

Den præsenterer sig selv som en frigørelse for alle begrænsninger: seksuel frihed, frihed til selvudfoldelse, frihed til "at være sig selv". 68'-generationen betragter disse som værdifulde sejre over en en gang dominerende og undertrykkende kultur. De ser sig selv som de store befriere, og deres synder ses som ædle moralske resultater, som hele verden skulle være taknemlig over.

15. For Europas yngre generationer er virkeligheden imidlertid langt mindre rosenrød. Den frie lystdyrkelse fører ofte til ked-somhed og til en dyb følelse af meningsløshed. Ægteskabet som institution er svækket. I den seksuelle friheds beruselse, bliver unge menneskers dybtfølte ønske om at gifte sig og stifte familie ofte gjort til skamme. En frihed, der ikke tilfredsstillende hjertets dybeste længsel bliver en forbandelse. Det virker som om vores samfund er endt i individualisme, isolation og formålsløshed, i stedet for frihed. Vi er dømt til en tomt konformitet i en kultur, der domineres af forbrug og medier. Det er vores opgave at sige sandheden: 68'-generationen rev ned, men byggede ikke op. Den skabte et tomrum, der nu udfyldes af sociale medier, discount-turisme og pornografi.

Individualisme, isolation og formålsløshed er udbredt

16. Samtidig med at en hidtil ukendt frihed hyldest, bliver dagligdagen i Europa mere og mere reguleret. Der er tale om regler – ofte udformet af anonyme teknokrater knyttet til magtfulde interesser – som styrer vores arbejdsforhold, forretningsmæssige beslutninger, uddannelseskvalifikationer og nyheds- og underholdningsmedierne. Ydermere forsøger man i Europa at begrænse ytringsfriheden – en gammel ærke-europæisk rettighed – en manifestation på samvittighedens frihed. Målet for disse begrænsninger er ikke uanstændigheder eller angreb på anstændigheden i offentligheden. Europas herskende klasser ønsker i stedet at begrænse ytringer, der er

Vi bliver reguleret og administreret

klart politiske. Politiske ledere, der udtaler ubehagelige sandheder om indvandring og islam trækkes for domstolene. Den politiske korrekthed håndhæver stærke tabuer, der får enhver udfordring af status quo til at fremstå som uacceptabel. Det falske Europa opmuntrer således ikke til en frihedskultur. Det fremmer derimod en kultur af markedsbestemt homogenitet og politisk håndhævet konformitet.

17. Det falske Europa praler også med et hidtil ukendt engagement i ligestillingsspørgsmål. Det påberåber sig at arbejde mod diskriminering og fremme inklusion af alle etniciteter, religioner og identiteter. På dette område er der sket store fremskridt, men samtidig har en utopisk løsrivelse fra virkeligheden taget overhånd. I løbet af den seneste generation har Europa prøvet at gennemføre et storstilet multikulturalistisk projekt. Det at kræve en assimilation af de muslimske indvandrere til vores skik og brug, endsige til vores religion, betragtes som en grov uret. Vi er blevet fortalt, at et engagement for ligestilling kræver, at vi afstår fra enhver antydning af, at vores kultur er overlegen. Det er et paradoks, at Europas multikulturelle bestræbelser, som benægter sine kristne rødder, samtidig udnytter det kristne ideal om universel barmhjertelighed i en overdreven og uholdbar form. Det kræves, at Europas folk har en helgenagtig selvfornægtelse. Vi skal hilse koloniseringen af vore lande og vores kulturs forfald velkommen som Europas store stolthed i det 21. århundrede – en kollektiv selvopofrelseshandling til fordel for et nyt globalt samfund af fred og velstand, der er blevet skabt.

Multikulturalismen fungerer ikke

18. Meget af denne tankegang gøres ikke i god tro. De fleste i vores herskende klasser mener utvivlsomt, at den europæiske kultur er overlegen, men det kan ikke siges offentligt, så det fornærmer indvandrerne. Hvis man afstår fra at fremhæve denne overlegenhed, tror de, at assimilationen vil foregå hurtigt

Bedrageriet griber om sig

og naturligt. Som et ironisk ekko af gammel imperialistisk tankegang antager de på grund af naturens og historiens love, at "de" nødvendigvis på et eller andet tidspunkt vil blive som "os" – og at det er utænkeligt, at det modsatte kan blive tilfælde. I mellemtiden er den officielle multikulturalisme blevet anvendt som terapeutisk værktøj i håndteringen af de uheldige – og påståede "midlertidige" – kulturelle spændinger.

19. Der pågår meget i ond tro, og af alvorlig karakter. Inden for de seneste generationer har en større og større del af den herskende klasse set deres egen interesse i en hurtig globalisering. De ønsker at etablere over-nationale institutioner, som de mener kan kontrolleres uden generende folkelig indblanding. Det står mere og mere klart, at EU's "demokratiske underskud" ikke blot er et teknisk problem, der kan løses med tekniske midler. Dette underskud synes snarere at være en fundamental forpligtelse, som forsvares med glødende iver. Hvad enten det legitimeres med formodede økonomiske nødvendigheder eller en selvudviklet internationale menneskerettighedslov, sætter EU's institutioners overnationale mandariner dagsordenen for Europas politiske liv, og imødegår alle udfordringer med et teknokratisk svar: Der findes ikke noget alternativ. Dette er det blide men stadigt voksende tyranni, vi står over for.

Det teknokratiske tyranni vokser

20. Det falske Europas overmod er nu blevet tydeligere, til trods for at dets forkæmpere gør sig store anstrengelser for at komme op med komfortable illusioner. Frem for alt, viser det falske Europa sig at være svagere end nogen havde troet. Folkelig underholdning og materielt forbrug erstatter ikke borgernes samfund. Berøvet sine høje idealer og frataget modet til at vise patriotisk stolthed af den multikulturelle ideologi, har vores samfund nu vanskeligt ved at mobilisere evnen til at forsvare sig. Tilliden mellem borgerne og den sociale sammen-

Det falske Europa er skrøbeligt og magtesløst

hængskraft fornyes desuden ikke ved en inkluderende retorik eller et upersonligt økonomisk system domineret af de store internationale selskaber. Igen, må vi være ærlige: de europæiske samfund er i færd med at blive tyndslitte. Hvis vi blot åbner øjnene, vil vi kunne konstatere en stadig større statsligt magtudøvelse, social kontrol og uddannelsesmæssig indoktrinering. Det er ikke kun islamisk terror, der gør at vi kan se svært bevæbnede soldater i gaderne. Der er nu behov for uropoliti for at standse voldelige protester mod det etablerede samfund, og til med for at håndtere skarer af fulde fodboldstilhængere. Den fanatisme, vi oplever i loyaliteten over for fodboldhold, er et desperat tegn på en trang til et dybt menneskeligt behov for solidaritet, der ikke synes på anden måde at blive opfyldt i det falske Europa.

21. Europas intellektuelle er desværre at finde blandt de stærkeste forkæmpere for det falske Europas indbildskhed. Der er ingen tvivl om, at universiteterne er blandt den europæiske civilisations stoltheder. Men hvor de engang søgte at give tidligere tiders visdom til den næste generation, sidestiller universiteterne i dag kritisk tænkning med forsimplede fordømmelser af fortiden. En ledestjerne i europæisk åndsliv har været objektivitetens og den intellektuelle redeligheds strenge disciplin. Men i løbet af de to sidste generationer er dette ædle ideal blevet ændret. Denne forsagelse, som en gang var drivkraften til at frigøre de essentielle tanker fra herskende opfattelsers dominerende tyranni, er nu blevet omgjort til en selvtilfreds og ureflekteret modvilje overfor alt hvad der er vores eget. Denne afvisende holdning til kulturen fungerer som en enkel og billig måde at være "kritisk" på. Inden for de sidste generationer er denne blevet indstuderet i forelæsningsauditorierne og blevet en doktrin, et dogme. Og dette at bekende sig til denne opfattelse tages som et tegn på "oplysning" og et åndeligt valg. En

En fordømmelseskultur har taget overhånd

konsekvens af dette er, at universiteterne i dag er aktive deltagere i den pågående kulturelle ødelæggelse.

22. Vores herskende klasser fremmer menneskerettighederne, og er optaget af kampen mod klimaændringen. De går ind for en mere globalt integreret markedsøkonomi og harmoniserer skattepolitikken. De følger med i udviklingen af ligestilling mellem kønnene. De gør så meget for os! Hvilken rolle spiller det, hvordan de har opnået deres embeder? Spiller det nogen rolle, at Europas folk efterhånden er blevet mere og mere skeptiske over for deres forvaltning?

Eliten fremviser arrogant egne dyder

23. Denne voksende skepsis er absolut berettiget. Europa er i dag domineret af en formålsløs materialisme, som synes ude af stand til at motivere mænd og kvinder til at få børn og stifte familie. En fordømmelseskultur berøver den næste generation en identitetsfølelse. I nogle af vore lande findes der områder, hvor muslimer lever i et uformelt selvstyre uafhængigt af landets love, som om de var kolonister og ikke borgere i vore nationer. Individualismen isolerer os fra hinanden. Globaliseringen ændrer fremtidsmulighederne for millioner. Når de herskende klasser konfronteres med dette, lyder svaret, at de simpelthen arbejder for at komme det uundgåelige i møde og tilpasse os til ubønhørlige krav. Ingen anden kurs er mulig, og det er uhenigtsmæssig at gøre modstand. Forholdene kan ikke være anderledes. De som protesterer siges at lide af nostalgi – og de fortjener at fordømmes som racister eller fascister. Efterhånden som de sociale splittelser og mistilliden i samfundene bliver tydeligere, bliver den europæiske offentlighed mere og mere frustreret og bitter, og ingen ved hvad det hele vil ende med. Vi må slippe af med det falske Europas tyranni. Det findes et alternativ til den nuværende tilstand.

Der findes et alternativ

+ + +

24. Arbejdet med en fornyelse må starte med en teologisk selvindsigt. Det falske Europas universalistiske og universaliserede krav afslører, at der er tale om et surrogatreligiøst foretagende, hvor troen kræver store forpligtelser – og afstandtagen. Det er dette beroligende middel, der har lammet Europa som et politisk system. Vi må fastholde, at religiøse bestræbelser hører hjemme i den religiøse sfære, ikke i den politiske, og langt mindre i den bureaukratiske og administrative. For at genvinde vores politiske og historiske aktivitet, er det nødvendigt at vi atter sækulariserer det offentlige liv i Europa.

Vi må afvise
surrogatreligion

25. For at genskabe denne vil det indebære, at vi afstår fra den løgnagtige sprogbrug, der unddrager sig ansvar og skaber ideologisk manipulation. Det, der siges om forskellighed, inklusion og multikulturalisme, er tom snak. Ofte udvikles denne sprogbrug for at karakterisere fiaskoer som succes'er. Når den sociale solidaritet falder fra hinanden, er det "faktisk" et tegn på velkomst, tolerance og inklusion. Dette er markedsføringens sprog, et sprog udviklet til at skjule virkeligheden mere end til at belyse den. Vi må genoprette en ærbødig respekt for virkeligheden. Sproget er et skrøbeligt instrument, og det forfladiges, når det bruges som en kølle. Vi bør værne om den sproglige anstændighed. Tilflugt til fordømmelse er et tegn på vor tids dekadence. Vi må ikke finde os i verbale intimideringer, langt mindre i dødstrusler. Vi må beskytte alle, der udtaler sig som fornuftige personer, selv om vi mener de tager fejl i deres ytringer. Europas fremtid må være liberal i bedste forstand, og det betyder at skabe rammerne for en robust offentlig debat, som er fri for trusler og vold.

Vi må genrejse
den ægte
liberalisme

26. For at bryde indflydelsen af det falske Europa med dets utopiske, pseudo-religiøse korstog for en verden uden grænser, behøves der fremkomsten af en ny form for statsmandskunst og en ny type statsmænd. En god politisk leder forvalter et konkret folks fælles vel. En god statsmand ser den fælles europæiske arv og de nationale traditioner som fantastiske og livgivende, men også skrøbelige, goder. Han afviser ikke denne arv, og tager heller ikke nogen chance for at sætte denne over styr på bekostning af nogle utopiske drømme. Sådanne ledere ønsker ikke andre hædersbevisninger end dem deres egne folk giver dem. De forlanger ingen hyldest fra 'det internationale samfund', som blot er propaganda for et oligarki.

Vi har behov for ansvarlige statsmænd

27. Hvis vi anerkender de europæiske nationers egenart og kristne udgangspunkt, behøver vi ikke at lade os forvirre af multikulturalismens urigtige påstande. Indvandring uden assimilation er kolonisering, og bør afvises. Vi forventer med rette, at dem, der indvandrer til vore lande vil integrerer sig i vore samfund og tilpasse sig vores skik og brug. Disse forventninger må til gengæld understøttes af en fornuftig politik. Multikulturalismens sprog er importeret fra USA. Tiden, hvor den store indvandring til USA fandt sted, var i perioden omkring begyndelsen af det 20. århundrede, en periode med en bemærkelsesværdig hurtig økonomisk vækst i et land uden et velfærdssystem, og med en meget stærk nationalfølelse, som man forventede at indvandrerne assimilerede sig til. Efter at have taget imod et stort antal indvandrede, lukkede USA for indvandring i næsten to generationer. Europa må lære af USA's erfaringer i stedet for at overtage nutidens amerikanske ideologier. Den erfaring lærer os, at arbejdspladsen er en stærk faktor i assimileringprocessen, at et gavmildt velfærdssystem kan være en hindring for assimilation, og at et klogt politisk lederskab nogen gang må

Vi bør forny den nationale enhed og solidaritet

tilsige, at der foretages reduktioner i indvandringen, ja, at der må foretages drastiske reduktioner i denne. Vi må ikke tillade en multikulturel ideologi at svække vores politiske dømmekraft med hensyn til hvordan vi bedst tjener vores fælles vel, hvilket kræver nationale samfund med tilstrækkelig enhed og solidaritet til at kunne se goderne som fælles.

28. Efter 2. verdenskrig udviklede Vesteuropa levedygtige demokratier. Efter Sovjetunionens sammenbrud genoprettedes de centraleuropæiske nationer som ægte borgersamfund. Dette er blandt Europas mest strålende resultater. Men denne genoprettelse vil forsvinde, hvis vi undlader at fokusere på indvandringen og, som en følge heraf, de demografiske ændringer i vores samfund. Kun imperier kan være multikulturelle, og det er hvad EU vil udvikle sig til, hvis det ikke lykkes at gøre en fornyet solidaritet og social enhed til kriterier for vurderingen af indvandrepolitikken og strategierne for assimilation.

Kun imperier er multikulturelle

29. Mange har den fejlagtige opfattelse, at det eneste, der i øjeblikket ryster Europa, er uoverensstemmelserne om indvandringen. I virkeligheden er det blot én dimension af en mere generel social opløsning, som må imødegås. Vi må genoprette værdigheden ved de forskellige roller i samfundet. Forældre, lærere og professorer har pligt til at forme dem, som de skal drage omsorg for. Vi må imødegå en ekspert-kultur, som går på tværs af klogskab, takt og ønsket om et kultiveret liv. Hvis Europa skal fornys, er det nødvendigt beslutsomt at imødegå den overdrevne lighedsideologi og en reduktion af videnskab til rent teknisk klogskab. Vi bifalder den moderne tids politiske resultater. Mænd og kvinder skal have ens rettigheder, og de grundlæggende rettigheder må der værnes om. Men et sundt demokrati kræver sociale og kulturelle hierarkier, som støtter bestræbelserne for at opnå det fremragende, og som ærer

Et tilpasset hierarki understøtter samfundets ve og vel

dem, der tjener fællesskabets ve og vel. Vi må genoprette følelsen af åndelig storhed og give den den hæder, den fortjener, således at civilisationen på den ene side kan modvirke den voksende pengemagt, og på den anden side den vulgære underholdning.

30. Menneskets værdighed handler om mere end retten til at være i fred, og de internationale menneskerettigheders doktriner er ikke udtømmende svar på kravene om retfærdighed, langt mindre det gode. Europa behøver en fornyet enighed om en moralsk kultur, således at befolkningerne kan styres i retning af et anstændigt liv. Vi kan ikke lade en fejlagtig opfattelse af frihed hindre i os i en fornuftig brug af lovene til at forebygge umoral. Vi må tilgive menneskelig svaghed, men Europa kan ikke blomstre uden en genoprettelse af fælles ambitioner om hæderlig opførsel og menneskelig storhed. Værdighedskulturen er et resultat af anstændigheden og udførelsen af pligter livet igennem. Vi må genoprette en gensidig respekt mellem samfundets forskellige lag, noget der kendetegner et samfund, hvor alles bidrag bliver værdsat.

Vi må genoprette en moralsk kultur

31. Selv om vi anerkender de positive sider ved den frie markedsøkonomi, må vi modsætte os ideologier, der søger at gøre markedsmekanisme total. Vi kan ikke lade alt være til salg. Velfungerende markeder kræver tilstedeværelsen af retsstat, og vores retsstat bør tage højde for mere end bare økonomisk effektivitet. Markeder fungerer også bedst, når de foregår inden for rammerne af stærke sociale institutioner, som er organiseret efter deres egne ikke-markedsbaserede principper. Økonomisk vækst er en god ting, men er ikke det højst opnåelige gode. Markederne må være tilpasset sociale formål. De internationale selskabers enorme vækst udgør i dag en trussel, sågar mod den politiske suverænitæt. Nationerne må samarbe-

Markederne må tilpasses sociale formål

jde for at dæmme op for de globale økonomiske kræfters arrogance og meningsløshed. Vi må kæmpe for en fornuftig brug af statsmagt for at opretholde sociale goder af anden art end de økonomiske.

32. Vi mener, at Europa har en historie og kultur, som er værd at opretholde. Men universiteterne forråder alt for ofte vor kultur. Vi må reformere uddannelserne, således at der sker en formidling af vores fælles kultur i stedet for indoktrinering af unge mennesker til en fordømmelseskultur. Lærere og vejledere har en pligt til at sikre erindringens overlevelse. De burde være stolte over deres rolle som forbindelsesled mellem fortidens og de kommende generationer. Vi må også forny Europas højkultur ved at sætte det sublime og det smukke som fælles standarder, og afvise nedgørelsen af kunst til en slags politisk propaganda. Det forudsætter, at der fremelskes en ny generation af velgørere, idet sammenslutninger og bureaukrater har vist sig at være uegnede forvaltere af kunstarterne.

Uddannelserne
må reformeres

33. Ægteskabet er fundamentalt for et samfund og grundlaget for harmonien mellem mænd og kvinder. Det udgør det nære bånd, som sikrer vedligeholdelsen af en husstand og opdragelse af børn. Vi vil hævde, at vores fornemste rolle i samfundet og som menneske er som fædre og mødre. Ægteskab og børn er helt afgørende for enhver vision om menneskelig blomstring. Børn kræver ofre fra dem, der bringer dem til verden. Dette offer er enestående og må hædres. Vi støtter velovervejede sociale initiativer, som fremmer og styrker ægteskabet, børnefødsler og børneopdragelse. Et samfund, der ikke hilser børn velkommen, har ingen fremtid.

Ægteskab og
familie er funda-
mentale
begreber

+ + +

34. Der er stor bekymring i Europa i dag på grund af fremkomsten af det, som betegnes som "populisme" – selv om begrebets betydning aldrig ser ud til at blive forklaret, og det normalt anvendes som et ukvemsord. Vi har vores forbehold over for denne anvendelse. Europa bør trække på den dybe klogskab, der ligger i dets traditioner, i stedet for at stole på forenklede slagord og følelsesladet appeller, der skaber splid. Vi anerkender, at meget i dette nye politiske fænomen godt kan repræsentere et sundt oprør mod det falske Europas tyranni, hvor man betegner enhver trussel mod eget monopol på moralsk legitimitet som "antidemokratisk". Den såkaldte "populisme" udfordrer nutidens diktatur, "centraliseringsfanatismen", og det med rette. Den er et tegn på, at de europæiske befolkningers rolle som historiske aktører kan genfødes, også selv om vi befinder os midt i en forfalden og forarmet kultur.

Populismen bør
forpligte os

35. Vi afviser påstanden om, at der ikke findes noget ansvarligt alternativ til fællesmarkedets kunstige og følelseskolde solidaritet, med dets transnationale bureaukrati og letkøbte underholdning. Brød og skuespil er ikke nok. Det ansvarlige alternativ er det sande Europa.

Vores fremtid er
det sande
Europa

36. Vi anmoder hermed alle europæere om at være med til at afvise den utopiske fantasi om en multikulturelt verden uden grænser. Vi elsker med rette vores hjemlande, og vi søger at give videre til vore børn alt det enestående, vi selv har fået i arv. Som europæere deler vi en fælles arv, og denne arv forpligter os til at leve sammen i fred i nationernes Europa. Lad os forny den nationale suverænitet, og igen se værdien af et fælles politisk ansvar for Europas fremtid.

Vi må tage
ansvar

Philippe Bénéton (Frankrig)

Rémi Brague (Frankrig)

Chantal Delsol (Frankrig)

Roman Joch (Tjekkiet)

Lánczi András (Ungarn)

Ryszard Legutko (Polen)

Roger Scuton (U.K.)

Robert Spaemann (Tyskland)

Bart Jan Spruyt (Holland)

Matthias Storme (Belgien)

(Translated by Hans Christian Bjerg, Denmark, May 2018)

Edit

☺